

Referat despre poezia De-a v-ati ascuns scrisa de Tudor Arghezi

Majoritatea comentatorilor operei lui T. Arghezi au evidentiat dimensiunea ludica a creatiei sale. Stefan Aug. Doinas crede chiar ca "...ludicul constituie vectorul principal al poeziei argheziene" (Lectura poeziei). Aceasta afirmatie e sustinuta de Arghezi insusi, care, in articolul Ars poetica. Scrisori unei fetite, isi prezinta propria poezie ca pe un exercitiu ludic, marturisind: "N-am facut altceva nimic, m-am jucat". Creatia, existenta, dragostea, moartea, poezia sunt, pentru poet, ipostazele unui joc cosmic, pe care fiecare il joaca, om sau Dumnezeu, cu inocenta si naivitate.

Astfel, in poezia De-a v-ati ascuns... (Cuvinte potrivite, 1927), viziunea infricosatoare a mortii e inlocuita de un mit al jocului de-a moartea, ca forma poetica de exprimare a atitudinii in fata extinctiei universale. Pe drept cuvint, criticul Serban Cioculescu afirma despre acest poem faptul ca: "...niciodata, in poezia noastra, nu s-a dat basmului mortii, de la Miorita incoace, un accent mai firesc, mai impacat cu soarta si mai aproape de matca taraneasca a experientelor" (op. cit.).

Mitul arghezian impleteste gingasia cu tristetea, naivitatea cu gravitatea, profunzimea simtirii cu simplitatea expresiei, intr-un mesaj patriarhal, de o pregnanta naturalitate. Moartea este vazuta aici ca un joc al "tafutului", prevestind astfel spiritul ludic al Horelor de mai tarziu: "Dragii mei, o sa ma joc odata / Cu voi, de-a ceva ciudat, / Nu stiu cand o sa fie asta, tata, / Dar, hotarat, o sa ne jucam odata, / Odata, poate, dupa scapatat" Jocul acesta e neschimbat in toate straturile sociale, in toate regnurile si, mai ales, nu depinde de varsta jucatorului: "E un joc viclean de batrani / Cu copii ca voi, cu fetite, ca tine, / Joc de slugi si joc de stapani, / Joc de pasari, de flori, de cani, / Si fiecare il joaca bine". El se insinueaza treptat in viata omului, la inceput prin cateva semne de decrepitudine: "Ne vom iubi, negresit, mereu / Stransi bucurosi la masa, / Subt coviltirile lui Dumnezeu. / Intr-o zi piciorul va ramane greu, / Mana stangace, ochiul sleit, limba scamoasa. // Jocul incepe incet, ca un vant. / Eu o sa rad si o sa tac, / O sa ma culc la pamant. / O sa stau fara cuvint, / De pilda, langa copac". Pentru a sublinia universalitatea jocului mortii, poetul face cateva referinte biblice: "E jocul Sfintelor Scripturi. / Asa s-a jucat si Domnul nostru Iisus Hristos / Si altii, prinsi de friguri si de calduri, / Care din cateva sfinte tremuraturi / Au ispravit jocul, frumos". Tocmai de aceea, moartea trebuie acceptata ca un lucru firesc: "Voi sa nu va mahniti tare / Cand ma vor lua si duce departe / Si-mi vor face un fel de inmormantare / In lutul afanat sau tare. / Asa e jocul, incepe cu moarte. // Stiind ca si Lazar a-nviat, / Voi sa nu va mahniti, s-asteptati, / Ca si cum nu s-a intamplat / Nimic prea nou si prea ciudat. / Acolo, voi gandii la jocul nostru, printre frati".

Poetul presimte indepartarea definitiva de universul familial. Sentimentul dezradacinarii se asociaza nostalgiei dupa locurile si fapturile lasate in urma: "tata s-a ingrijit de voi, / V-a lasat vite, hambare, / Pasune, bordeie si oi, / Pentru tot soiul de nevoi / Si pentru mancare. // Toti vor invia, toti se vor intoarce / Intr-o zi acasa, la copii, / La nevasta, care plange si toarce, / La vacute, la mioare, / Ca oamenii gospodari si vii". Jocul mortii e insa unul fara oprire. De vreme ce a intrat in cercul lui, omul nu mai are scapare; trebuie sa-l joace la nesfarsit. Din mitul arghezian lipseste perspectiva invierii: "Voi cresteti, dragii mei, sanatosi, / Voinici, zglobii, cu voie buna, / Cum am

Referate

Referate, Comentarii, Eseuri, Caracterizari

<http://referatenoi.ro>

---

apucat din mosi-stramosi. / Deocamdata, fetii mei frumosi, / O sa lipseasca tata vreo luna. // Apoi, o sa fie o intarziere, / Si alta, si pe urma alta. / Tata nu o sa mai aiba putere / Sa vie pe jos, in timpul cat se cere, / Din lumea cealalta. // Si, voi ati crescut mari, / V-ati capatuit, / V-ati facut carturari, / Mama-mpleteste ciorapi si pieptari, / Si tata nu a mai venit..." Abia in final, tonul devine patetic, iar materia amar-sentimentala dobandeste forma imprecatiei: "Puii mei, bobocii mei, copiii mei! / Asa este jocul. / IL joci in doi, in trei, / IL joci in cate cati vrei. / Arde-l-ar focul!". Se adevereste astfel nu numai ca moartea nu cruta pe nimeni, ci si ca in fata ei nu poti sa ramai impasibil.